

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 76

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 11/08/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm nay chúng ta xem tiếp đoạn thứ 31 của Cảm Ứng Thiên, chỉ có một câu “*thọ sủng nhược kinh*” (được yêu chiều phải sợ). Câu này cùng hai câu phía trước liên kết lại, câu này nói về “không si”, cho nên ba câu này chính là tam thiện căn mà nhà Phật nói. Ý nghĩa của câu nói này rất sâu, thật không dễ gì thể hội. “Vinh sủng”, người hiện nay gọi là vinh dự, người khác thêm cho chúng ta vinh dự, chính chúng ta phải nghĩ xem, vinh dự này có nên được hay không? Nếu như không nên được mà lại được thì nhất định không phải là việc tốt. Lão tử đã nói: “*Phước là nơi ẩn náu của họa*”, lời này nói rất có đạo lý, cho dù vinh dự này xứng đáng có được thì cũng phải hết sức khiêm tốn, bằng không mà nói thì cũng sẽ rước lấy họa hại. Họa hại gì vậy? Nếu như quý vị bình tâm quán sát thì không khó thấy được, đổ kị chương ngại quá nhiều, nếu bạn làm việc tốt, bạn là người tốt, xã hội các nơi biểu dương bạn, nhưng rất nhiều người xem thấy mà trong lòng không phục, nhất là thời đại này. Vào thời xưa, lòng người thuần hậu, hay nói cách khác, người đổ kị ít, không phải không có. Người hiện đại đã hoàn toàn không có duyên phần tiếp nhận giáo dục của thánh hiền, những thứ từ nhỏ họ thấy, nghe, học tập được đều là tranh danh đoạt lợi, khi xem thấy người khác được vinh dự, họ có thể bỏ qua hay không? Cho nên ở thế gian hiện tại này làm việc tốt rất khó. Làm việc tốt bị người hủy báng, bị người nhục mạ, họ vẫn có thể tồn tại; còn làm việc tốt mà thường được người tán dương thì sợ rằng họ sẽ không thể được lâu dài. Các bạn thử nghĩ xem, hiện nay xã hội này có phải vậy không? Cho nên câu nói này, ngày nay chúng ta xem thấy thì cảm xúc đặc biệt sâu, chúng ta phải hiểu đạo lý.

Sau khi rõ lý thì liền biết được chúng ta phải nên làm như thế nào. Bất luận làm việc tốt gì, càng là việc tốt lớn thì tư thế càng phải thấp, càng thấp càng tốt; làm việc tốt càng không để cho người biết thì càng tốt. Cảm Ứng Thiên nói cho chúng ta nghe về tích âm đức, âm đức chính là làm việc tốt mà không cần để người khác biết; để người khác biết thì đã không phải là việc tốt nữa. Thế nhưng ngày nay thông tin rất phát triển, làm được một chút việc tốt liền có một số phóng viên tin tức nghe ngóng được, sau đó đến đưa tin bạn, đến biểu dương bạn, người

khác xem thấy thì sanh đố kỵ, chướng ngại, đến gây phiền phức. Những sự việc này chúng ta có nghĩ qua hay không? Việc xấu nhất định không thể làm, việc tốt thì cần phải làm. Làm việc tốt, việc quan trọng nhất là quyết không cầu quả báo, nếu như có nhân mong cầu phước báo thì không những phước không đạt được, mà cái đạt được lại là tai họa. Thời xưa có, hiện nay càng nhiều. Nói như vậy thì việc tốt có nên đi làm hay không? Còn phải đi làm hay không? Nói với quý vị, việc tốt phải nên làm, nhất định phải làm. Làm vì ai? Làm vì xã hội, làm vì chúng sanh, mong cầu xã hội an định, thế giới hòa bình, quyết định không phải làm vì bản thân.

Hôm qua tôi đã xem băng ghi hình của cư sĩ Tề, bà kể những sự việc có thật gần đây. Một người vào ban đêm kéo một chiếc xe, trên xe có năm người, kết quả năm người này không phải là người mà là năm con quỷ, kéo đến cửa nhà của một người nợ, họ liền bước vào, đi đầu thai, đầu thai vào bụng lợn, lợn nhà người đó đã sanh ra năm con lợn con. Việc này chứng tỏ lục đạo luân hồi là thật, không phải là giả, những sự việc này rất nhiều, rất nhiều. Lần trước cư sĩ Lôi - Hồng Kông ở nơi này cũng đã nói cho chúng ta nghe lục đạo luân hồi là thật, đích thân ông đã trải qua, ông đã kể chuyện này cho chúng tôi, chúng tôi cũng đã dùng máy ghi hình để ghi lại. Quý vị cũng thường thấy qua những việc này, nghe qua những việc này, đây không phải là giả, không phải mê tín.

Thế nên vấn đề là tầm nhìn của chúng ta phải xa một chút. Chúng ta đời sau đi đến cõi nào, có biến thành lợn hay không, có biến thành rắn độc, thú dữ hay không? Sau khi chết đến nơi nào đều ở trong một niệm. Phật nói với chúng ta, một niệm sau cùng quyết định bạn sẽ đi đến nơi nào. Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức khuyên chúng ta niệm Phật, đó là việc tốt! Nhưng niệm Phật có thể vãng sanh hay không, quyết định ở một niệm sau cùng, một niệm sau cùng vẫn là niệm Phật, vậy thì chắc chắn vãng sanh. Nếu như một niệm sau cùng mà thay đổi, có một việc không vui, Phật hiệu quên mất, khởi lên một niệm sân giận thì đi vào ba đường ác; một niệm tham ái thì có lẽ bạn sẽ đến ba đường thiện, do bạn tham ái phú quý trời người. Quyết định ở một niệm sau cùng. Do đó, người học Phật chúng ta phải biết sức mạnh của tín, nguyện lực phải mạnh, bất luận là thuận cảnh hay nghịch cảnh, vĩnh viễn không thay đổi thì chúng ta mới đạt đến được mục tiêu mong cầu của chính mình. Vì vậy đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, chúng ta thường nói dùng những công đức này hồi hướng Tịnh độ, hồi hướng Bồ-đề, hồi hướng chúng sanh, không vì chính mình. Những cát hung họa phước mà chúng ta nhận ngay đời này đều không đáng là gì, tâm địa thân nhiên, không để

ở trong lòng. Thế nhưng nhất định phải đoạn ác tu thiện, nhất định phải tích lũy công đức, tuân theo giáo huấn của Phật Bồ-tát mà làm nhất định là chính xác, tâm lượng nhất định phải mở rộng.

Quý vị phải biết được, hết thảy mọi tội nghiệp là từ chỗ nào mà ra? Từ tâm lượng quá nhỏ, không dung chứa được người, không dung chứa được ý kiến của người, vậy thì sai rồi. Nhất định phải học Phật Bồ-tát, Phật Bồ-tát chính mình không có ý kiến, cho nên có thể dung nạp tất cả ý kiến của chúng sanh. Phật Bồ-tát không có ý kiến nên Phật Bồ-tát dung nạp được tất cả ý kiến của chúng sanh, chúng ta làm sao biết được? Chúng ta thấy Phật Bồ-tát đã giảng nói đủ loại kinh, đó chính là dung nạp ý kiến của người khác, kinh pháp mà Phật nói chính là phản ứng khi nghe ý kiến của người khác. Phản ứng của ngài là trí tuệ chân thật, trí tuệ cứu cánh, trí tuệ viên mãn, cho nên có thể khiến cho chúng sanh sau khi nghe xong liền khai ngộ, liền chứng quả. Tuy đã khai ngộ, đã chứng quả nhưng chỉ thay đổi cách nghĩ, cách nhìn của chúng sanh đối với vũ trụ nhân sinh, không hề thay đổi đời sống của họ, không hề thay đổi thói quen của họ, không có phá hoại những phương thức sinh hoạt, phong tục tập quán mà họ vốn tôn sùng. Vậy thay đổi điều gì của chúng sanh? Giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ. Đây là Phật pháp, đây là giáo học của Phật pháp, cho nên Phật pháp có thể khiến tất cả chúng sanh hoan hỷ tin nhận, nguyên nhân là ở chỗ này.

Nói gì thì nói, tóm lại phải giúp chúng ta có thể được thọ dụng ngay trong hiện tiền; nếu nói quá cao, quá huyền thì chúng ta không đạt được thọ dụng, lời này gọi là lời thừa, lời này Phật không nói. Giáo học thấp nhất, thọ dụng thiết thực nhất, Phật nói với chúng ta phải đem ý nghĩ của mình buông xuống, việc này Phật nói rất rõ ràng trong kinh, sau khi chúng được quả A-la-hán mới có thể tin tưởng vào suy nghĩ của chính mình. Chúng ta nghĩ xem vì sao vậy? A-la-hán là chánh giác, khi chưa chứng được A-la-hán, tuy bạn thông minh, tuy có trí tuệ nhưng trong Phật pháp gọi là thế trí biện thông. Quý vị phải biết, thế trí biện thông là một trong tám nạn, đó là nạn gì? Sở tri chướng. Tại sao trí tuệ của A-la-hán được xem là trí tuệ chân thật, có thể tin tưởng chính mình? A-la-hán đã làm đến “không có ta”, cho nên có thể tin tưởng chính mình. Chúng ta ngày nay khởi tâm động niệm đều có ta, đã có ta thì đương nhiên ý niệm này của bạn vừa khởi mà không hay không biết, cho dù bạn hữu ý hay vô ý, chắc chắn là có phù hợp với lợi ích của ta hay không? Hữu ý hay vô ý thì những cái này vẫn đang làm chủ.

Cái gì là ta? Trong kinh điển của Pháp Tướng Duy Thức nói về thức thứ bảy mặt-na chấp trước kiến phần của a-lại-da thức cho rằng đó là ta. Tướng tông

giải thích càng rõ ràng hơn: “Bốn phiền não lớn thường theo nhau.” Cái gì là ta? Si là ta, ngu si. Kiến là ta. Kiến là gì? Là thành kiến, cách nghĩ của ta, cách nhìn của ta. Nhà triết học phương Tây nói “ta tư duy nên tôi tồn tại”, các bạn nghĩ xem, đây không phải là ngã kiến hay sao? Họ nói không hề sai. Tướng tông nói “ngã” là gì? Ngã là ngã kiến, cùng với điều mà phương Tây nói là cùng một ý nghĩa. Họ chỉ nói một cái, Phật nói bốn cái: ngã si, ngã kiến, ngã mạn, ngã ái. Mạn là sân giận, ái là tham ái. Những gì là ta? Tham sân si là ta, thành kiến là ta, bạn có những thứ này thì tư tưởng kiến giải của bạn liền sẽ không chính xác. A-la-hán không có, A-la-hán đã đoạn bốn phiền não lớn này. Quý vị phải biết, Tu-đà-hoàn đã đoạn “ngã kiến”. “Ngã kiến” là thuộc về kiến hoặc, “ngã si, ngã mạn, ngã ái” là thuộc về tư hoặc, trong kinh đã nói rõ ràng như vậy. Cho nên, Phật pháp nói tiêu chuẩn của tà chánh là chánh giác, tiêu chuẩn của chánh giác là phải đoạn hết bốn loại phiền não này. Chư Phật Như Lai, pháp thân đại sĩ là “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, lượng lớn phước lớn, chúng ta phải hiểu đạo lý này. Vinh dự không dễ nhận lấy, người thế gian thấy việc lợi thì mọi người đều muốn tranh; người có trí tuệ, người thông minh luôn nghĩ mọi cách để né tránh, chúng ta nhất định phải hiểu.

Trong chú giải có nêu ra một câu chuyện “Chu Thành Vương phong Bá Cầm ở nước Lỗ”, Chu công có mấy câu nói khai đạo cho chúng ta, mấy câu nói của ông được trích lục ở chỗ này, đáng để chúng ta học tập. Ông nói: *“Con đừng lấy nước Lỗ ra mà kiêu ngạo với người khác”*, vào lúc đó văn hóa của nước Lỗ rất thịnh. Chu công là đại thánh nhân mà Khổng lão phu từ cả đời kính ngưỡng nhất, khâm phục nhất. Khổng tử là người nước Lỗ, khi đó trình độ văn hóa của nước Lỗ rất cao, bạn muôn vàn không nên cho rằng bạn là người nước Lỗ mà kiêu mạn, luôn là răn dạy họ. Chu công liền nói: *“Ta nghe rằng, đức hạnh rộng lớn mà giữ lấy cung kính thì là vinh.”* Chúng ta hãy suy nghĩ đạo lý này, người chân thật có đức, có hạnh, thế nào là “đức”? Chúng tôi tổng kết việc tu học Phật pháp, đã viết ra 20 chữ, tôi tin rằng mọi người đều nhớ rất rõ ràng: chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi là đức, trong tâm thường có mười chữ này, đây là đức. “Hạnh” là gì? Nhìn thấu, buông xuống, tự tại, tùy duyên, niệm Phật là hạnh. Chân thật có đức có hạnh thì người đó biểu hiện ra bên ngoài là cung kính, đối đãi với tất cả chúng sanh đều cung kính, người này là vinh dự thật sự. Chúng ta thử suy nghĩ câu nói này, Khổng lão phu từ đã làm được, học trò tán thán đức hạnh của Phu tử là *“ôn, lương, cung, kiệm, nhượng”*. Phu tử cung kính đối với người, bất luận là người nào, quyết không dám khinh thường họ, nên đã

thành tựu đức hạnh của ngài. Ngàn năm muôn đời, người đời sau đều đem vinh dự quy về Phu tử.

Câu thứ hai nói: *“Đất đai trù phú mà giữ lấy tiết kiệm thì là an.”* Vào thời xưa, đối với quốc gia, đối với nhân dân có công, phong thưởng thì phong đất đai. Ngày nay chúng ta xem câu này thành tiền của, bạn có tiền của rất lớn, rất nhiều tài sản, bạn có thể giữ lấy kiệm (tiết kiệm) thì bạn mới có thể đạt được bình an. Nếu như bạn có tiền của, đời sống của bạn xa xỉ thì họa hại liền đến. Thạch Sùng là người nổi tiếng nhất ở Trung Quốc, đại phú đại quý, đời sống hưởng thụ xa xỉ vô cùng, đến sau cùng thân bại danh liệt, ông bị giết hại, tài sản bị lấy mất hết, phải tiết kiệm!

Tiền của là từ đâu mà có? Do quá khứ và trong đời này bố thí tài mà có. Trung quốc ngày xưa thờ cúng thần tài, thần tài là ai vậy? Phạm Lãi. Hiện tại nghe nói thần tài đã đổi thành Quan Công, không biết ai đã đổi ông? Việc này không có đạo lý. Quan Công là nói về nghĩa khí, trung nghĩa, đây là danh xứng với thực. Về quản lý tài chính, chưa từng nghe nói Quan Công làm qua bộ trưởng tài chính, hay làm qua bộ trưởng kinh tế, chưa từng nghe nói qua, khả năng quản lý tài chính của ông là điều chúng ta chưa từng nghe qua. Còn Phạm Lãi, bạn xem qua lịch sử, ông giúp đỡ Việt Vương Câu Tiễn đánh bại nước Ngô, ông biết được con người của Việt Vương là có thể cùng hoạn nạn, không thể cùng phú quý. Ông là lòng trung vì nước, không vì chính mình. Sau khi quốc gia được phục hưng, ông biết mình không thể từ chức được, Việt Vương sẽ không đồng ý, nên ông lén trốn đi, thay tên đổi họ đi làm kinh tế, đi buôn bán. Không bao lâu thì ông phát tài to, sau khi phát tài, ông đem tài vật có được thấy đều lấy đi bố thí, cứu tế người bần khổ, sau đó từ buôn bán nhỏ lại từ từ làm lên, “tam tụ tam tán”, đời sống của chính mình thì tiết kiệm, giúp đỡ xã hội.

Cho nên người đời sau Trung Quốc biết được ông quản lý tài chính thành công, là tấm gương tốt của xã hội, liền thờ cúng ông làm thần tài. Ý đó là nói, các bạn muốn phát tài thì phải học tập thần tài, học tập Phạm Lãi. Phát tài không phải vì chính mình hưởng thụ, phát tài là vì cứu tế người nghèo khổ của xã hội, tiền tài này đáng được, có ý nghĩa, có giá trị. Nếu phát tài là để cá nhân hưởng thụ, để người cả nhà hưởng thụ, một nhóm nhỏ người hưởng thụ thì chắc chắn sai lầm, nó sẽ mang đến tai nạn.

Tiếp theo nói: *“Địa vị tôn quý mà giữ lấy khiêm hạ thì là quý.”* Địa vị tôn quý nghĩa là bạn làm quan lớn, địa vị cao, càng là quan cao lộc hậu thì càng phải khiêm hạ, không dám ở trên người, hạ mình mà tôn người thì bạn chân thật là quý

nhân, phú quý của bạn sẽ không mất đi. Những giáo huấn này là giáo huấn chân thật. *“Dân đông, quân mạnh mà giữ lấy lo sợ thì là thắng.”* Đây là nói vũ lực quân đội của quốc gia, tuy rằng rất hùng mạnh nhưng thường hay giữ tâm lo sợ, đây là thắng lợi chân thật. Nếu lấy sự hùng mạnh này đi khắp nơi ức hiếp người khác, đi khắp nơi áp bức người khác thì sau cùng sẽ bị hủy diệt, thế nên có câu “kiêu binh tất bại”. Việc này ở trên lịch sử chúng ta xem thấy quá nhiều; trong thế gian hiện nay chúng ta cũng thấy được rất rõ ràng, rất tường tận. Tiếp theo nói: *“Thông minh, sáng suốt mà giữ lấy ngu muội thì là ích. Học rộng, nhớ nhiều mà giữ lấy thiên cận thì là cao.”* Chu công dạy Bá Cầm sáu sự việc này, lời dạy vàng ngọc, đây là thực tiễn cho câu “thọ sủng nhược kinh” (được yêu chiều phải sợ); chân thật biết được làm thế nào xử sự đối người tiếp vật, làm thế nào có thể bảo toàn công danh phú quý của chính mình, điều này đáng để chúng ta học tập.

Chúng ta hoằng pháp lợi sanh, chắc chắn không vì chính mình, mà vì phước lợi của tất cả chúng sanh, vì hòa bình hạnh phúc của cả thế giới. Quý vị phải biết, một quốc gia giàu mạnh mà các quốc gia xung quanh không giàu mạnh, người Trung Quốc có câu nói: “Một nhà no ấm, ngàn nhà oán”, đây là chân tướng sự thật. Mọi người đều tốt thì tốt này của chúng ta là thật, một người tốt còn mọi người đều không tốt thì tai nạn liền đến. Bạn đối địch với mọi người, bị người đố kỵ, bị người sân giận, bạn còn có những ngày tháng tốt đẹp nữa hay sao? Cho nên phải giúp đỡ tất cả chủng tộc khác nhau, giúp đỡ tất cả tôn giáo khác nhau, giúp đỡ tất cả người khổ nạn của thế gian, vậy mọi người mới có đời sống hạnh phúc mỹ mãn chân thật. Đây là cổ thánh tiên hiền dạy bảo chúng ta. Chỉ có không vì mình thì mới chân thật là tích lũy công đức; có chút tư tâm xen tạp ở trong đó thì đã phá hoại hết công đức của bạn, việc này chúng ta phải ghi nhớ. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến chỗ này.